

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény im-
tendő.

Kéziratot

viszsa nem adunk.

Államháztartási tanulságok.

Pécs, 1901. március 27.

Államháztartásunk mult évi utolsó negyedéről is megjelent a hivatalos kimutatás s ebből megállapíthatjuk, hogy a mult évben 15,014.813 korona 36 fillérrel volt több bevétele az államkincstárnak, mint 1899. évben. Ezzel a gyönyörű eredménnyel azonban nem elégszik meg a pénzügyminiszter s azt mondja, hogy ez a bevételi többlet a valóságban nagyobb, mert a pénzverésnél a mult évben 6.600.000 korona visszamaradás mutatkozott, a mi azonban csak számadási kevesebbet s így a valóságos bevételi javulás közel 22 millió koronát tesz ki.

Nos hát erre az eredményre méltán duzzadhat önértéztől a pénzügyminiszteri kebel, mert az valóban a boszorkánysággal határos, hogy akkor, a mikor egész közgazdaságunk a legnagyobb válsággal küzd, mezőgazdaságunk a természeti csapások egész légiója mellett a terményárak elégtelen volta alatt nyög, ipar és kereskedelem az egész vonalon pang, a munkátlank tömegeit csak a társadalom jótékonyága menti meg az éhenhalástól és az ország lakosságát százezer-számra üldözi ki idegenbe a nyomoruság: a pénzügyminiszter mégis 22 millióval többet képes összeharácsolni ettől a nyomorgó országtól, mint csak egy évvel is ezelőtt.

Erre valóban nem találhatni más kifejezést a harácsolásnál. Mert ugyan miből eredhet ez a bevételi többlet, mikor az ország valamennyi produktív tényezőjének a jövedelme a legijesztőbb mértékben megcsappant? A fogyasztási adókból semmi esetre sem, mert a nyomoruság terjedésével csappan az adóval terhelt cikkek fogyasztása is. Hajtják tehát tüzel-vassal az egyenes adókat, a melyek már régen megszűntek arányban állani a jövedelemmel, de a melyeket most be kell fizetni, ha rámegey is az adóalap maga. Licítálják az ingóságokat, habár vételárakból legtöbbször a költség sem futja ki; dobra ütök az ingatlanokat, hisz azok megadóztathatók az új tulajdonosnál is s a mindentüktől kifosztott lakosságnak adnak utlevelet, hogy kereshessen jobb házában megélhetést.

Igy támadnak azok a bevételi többletek, a melyekkel a pénzügyminiszter di-

csekszik. Hogy ez nemcsak a birka nyírásával, hanem bőrének lenyuzásával érhető el, minek mondaná, hisz ugyis köztudomásu, akinek szeme van, láthatja, ha körülnéz az országban. De hát mit csináljon ha nem mutatkozik vagyoni gyarapodás, a mely természetes uton szaporítaná az állam bevételeit; mert a kincstár bevételeit szaporítani muszáj minden áron, minden eszközzel, bárhonnét veszik is, mert a szükségletek még óriásibb mértékben szaporodnak.

Az állam kiadásai a mult évben az 1899. évbeliekhez képest 34,682.667 korona 47 fillérrel szaporodtak, az évi mérleg tehát 19,667.864 korona 11 fillérrel rosszabbodott a megelőző évihez képest. Ezt a csaknem 20 milliónyi többletet fele részben elnyelte a közösgyes moloch a hadsereg kiadásainak és kvótának föl-emelése révén, a többi hivatalok szaporítására s az új államadósság kamataira ment. Mindez természetesen olyan elkerülhetetlen „állami szükséglet,” a melyet kielégíteni az ország tönkretételének árán is tartozó kötelesség.

De hát mi lesz akkor, ha ez a rablógazdaság nem talál majd többé elvinni valót; ha a kivándorlás továbbterjedésével elnéptelenedik az ország, s az adóssággal tulterhelt föld nem termi ki a kamatot sem? Az „állami szükségletek” pedig növekednek tovább hatványozott mértékben. Itt van mindjárt legközelebbi kilátásban az új ágyuknak 134 millióra rugó szükséglete, a khinai kalandra fordított és még fordítandó olvasatlan milliók és mihelyt az osztrák parlament komolyan munkaképes lesz, a hadsereg létszámának szaporítása, ami 50 százalékkal fogja állandóan megnövesztetni a hadsereg szükségletét, hisz a mostani keretekben is évről-évre 8—10 millióval emelkedik a hadügyi költség.

Arra pedig, hogy a nemzet vagyonosodása lépést tartson, semmi kilátás nincsen. Hiszen a magyar kormány minden áron azon van, hogy Magyarország megmaradjon továbbra is Ausztria gyarmatának, a mely még köszönettel tartozik az osztrákoknak, ha ipari termékeiknek itteni biztos elhelyezése fejében elfogadják a mi nyersterményeinket. Hogy ez az országnak következetes anyagi tönkretételét jelenti, mert a nyerstermények fejében kapott po-

tom érték fejében sok millióra rugó érték-többlet vándorol iparcikkéért évente az osztrák zsebekbe, azzal a kormány nem törődik.

Hát mi okozta azt, hogy a természeti kincsekben bővelkedő Magyarország érték-papirjai kilentized részben osztrák kézen vannak, ha nem az, hogy mi a nekik eladott terményeinkért mindig kevesebbet kaptunk, mint a mennyit nekik iparcikkéért fizettünk. Nincs olyan óriás gamma a világon, a mely el ne fogyjon, ha mindig többet veszünk el belőle, mint a mennyit hozzáadunk. És ezt a politikát vallja a magyar kormány, mikor gazdasági önállóságunkat azért ellenzi, mert ez veszélyeztetné nyersterményeink kivitelét Ausztriába, noha viszont föllendítené iparunkat, a mely egyedül képes a nemzeti vagyonértéket annyira meghatványozni, hogy az a modern állam szükségleteinek óriási mértékben növekvő sulya alatt végkép össze ne roskadjon.

Nem is a gazdasági rázkódtatástól fél a kormány, bár váltig ezt hangoztatja, mert ha ilyen rázkódás be is következne, azt csak gazdasági föllendülésünk követelhetné. Politikai okok készítenek gyarmati helyzetünk föntartására: az összbirodalmi hóbort politikája, a mely a külön magyar állam anyagi megerősödésétől retteg s nem gondolja meg, hogy ez a szipolyozó politika legbiztosabb eszköze az egységes birodalom bukásának, mert kimeríti a föntartásához szükséges anyagi eszközöket.

* Műszaki doktorátus. Wlassics

Gyula vallás és közoktatásügyi miniszter javaslatot terjesztett a király elé, melyben a doktori fokozatnak a műegyetemen való életbeléptetését proponálta. A felség Wlassics javaslatához hozzájárult s elvben megengedte, hogy a budapesti műegyetem a doktori fokot adományozhassa. A budapesti műegyetem a monarchia politechnikumai között az első lesz, melyen a végzett ifjuság a technikus doktori fokozatot elnyerheti. Ennek a vívmánynak a jelentőségét fokozza az a körülmény, hogy a magasabb tudományos kiképzés terén ez már a második nevezetes ujtás, a melylyel Ausztriát megelőztük. Az első volt a nőknek az egyetemre való bocsátása, a második most a műegyetemi doktorátus. — A nagyfontosságú ujtásra vonatkozólag — félhivatalosan — a következőket jelentik: „Ő felsége a király dr. Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter előterjesztésére

Megérkeztek!!

STARK BENEDEK FIA „Gólyához” címzett áruházába
tavaszi újdonságok, u. m. kabátok és gallérok.

Finom ruhazövetek 25 krtól 1.50 frtig. — Francia batist és mosó
levantin. Azonkívül legnagyobb választék VÁSZON- és SZÖNYEG-árakban, a
mire is vagyok bátor a n. é. közönség b. figyelmét felhívni.

megengedte, hogy a budapesti kir. József-műegyetemen a műszaki doktori cím megszerzhető legyen, illetőleg, hogy e műegyetem műszaki doktorokat avathasson fel. A műszaki doktorátus (doctor rerum technicarum) megszerzése azonban senkire nézve sem lesz kötelező, továbbá mindenki csak e célból leteendő külön szigorlattal szeresheti meg ezt a doktorátust, amennyiben már előzőleg a műszaki minősítést nyújtó műegyetemi oklevélnek birtokában van. A közszolgálatra és a magánygyakorlatra a műegyetem mostani oklevelei a netán megszerzendő doktori oklevélről függetlenül is jogosítani fognak.

Hirek.

Pécs, 1901. március 26.

A három testvér.

(Mese.)

Írta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol; messze-messze tengeren, a világnak végiben, élt egyszer egy szegény, de nagyon szegény ember.

Nem volt a szegény embernek se cse-repes tanyája, se ménese, se gulyája, hanem három olyan kedves, aranyos fiacskája, hogy még a király is megirigyelte tőle.

— Édes gyermekeim, úgy érzem, hogy nemsokára meg kell halnom. De mielőtt elköltöznék a másik világra, egy féltve őrzött titkot fedezek fel előttetek, a mit Istene kivül csak én tudok. A feketehegy oldalában egy barlang van, annak fenekén három nagy hordó fekszik, telisteli arannyal, azon osztozzatok meg testvériesen.

Erre a szegény ember nagyot sóhajtott, és meghalt.

A temetés után azon tanakodott a három testvér, mi uton-módon szereshetnék meg azt a tenger aranyat.

A legnagyobb fiu erőnek erejével egymaga akart a kincsért menni, de a középső nem engedte. — Persze, máris azon járt az eszük, hogy mint rövidíthetik meg testvéreiket. — A legkisebbnek jó szíve volt, ő nem bánta, akármelyikük is hozza el a kincset, akármennyi is jut neki, azért így szólott testvéreikhez:

— Ne civakodjatok azon, melyitek menjen a kincsért, hanem vessünk sorsot, a kire esik, az menjen.

— De nem úgy van ám az öcsike — szólott Lajos, a legidősebb — én vagyok a legöregebb, én megyek. Ti addig itthon maradtok. Punctum.

— Hát ha annyira vagy vele, Isten neki menj — felelt Gyuszika, a legfiatalabb — én és Béla itthon maradunk.

Béla egy ideig csak dűnyögött magában, de végre ő is beleegyezett.

Lajos hamarosan fölkészült a nagy utra.

Ment, ment, mendegélt, hét éjjel, hét nap mindig ment, a nyolcadik nap egy rettenetes nagy pusztára ért, hogy nem látott mást, csak eget meg földet. Rá is esteledett, az utat is eltévesztette, most már nem tudott se előre, se hátra menni.

Amint azon töprengett, hol tölthetné az éjjelt, egy kis fényességet pillantott meg a messze távolban.

Elfelejtette most a fáradságot, az éhséget, a szomjuságot s csak ment, ment a fényesség felé.

Nagy későre elért egy házhoz. Nem gondolkodott soká, bárki lakja is, hanem bekopogtatott.

— Ki van künn? — hangzott ki a házból.

— Egy szegény vándor — felelte Lajos.

— Mit akarsz? — kérdezték újra a házból.

— Éjjeli szállást — felelte Lajos.

Abban a pillanatban megnyílt az ajtó s Lajos egy öreg embert talált magával szemben.

— Jó estét, öreg bátyó — köszöntötte Lajos az öreg embert.

— Neked is, édes fiam — felelt ez — hát csak kerülj beljebb.

Lajos bement a házba. Az öreg ember hamarosan jó vacsorát készített, aztán beszélgettek, de Lajos egy szóval sem árulta el, hogy mi járatban van. Pedig hiába titkolózott, az öreg ember belátott szívébe.

Vacsora után az öreg ember jó puha ágyat vetett s biztatta a fiut, hogy már most csak feküdjék le.

Lajos szót fogadott s csakhamar mély álomba merült.

Másnap reggel, hogy fölébredt, az öreg

ember még egyszer megvendégelte s mielőtt utnak eresztette volna, azt mondta Lajosnak:

Bárhoz vagy, ne feledd,

Hogy Isten van veled.

Lajos megköszönte az öreg ember vendégszeretét, és tovább ballagott.

Ment, ment, mendegélt, hét nap, hét éjjel mindig ment, a nyolcadik nap elért egy házhoz.

Sötét volt már, a lába se igen birta, az éhség is gyötörte, hát bezörgetett.

— Ki van künn? — hangzott ki a házból.

— Egy szegény vándor — felelte Lajos.

— Mit akarsz? — kérdezték újra a házból.

— Éjjeli szállást — felelte Lajos.

Abban a pillanatban megnyílt az ajtó s Lajos egy öreg anyókat talált magával szemben.

— Jó estét, öreg néne — köszöntötte Lajos az anyókat.

— Fogadj Isten, édes fiam — felelt ez — hát csak kerülj beljebb.

Lajos szót fogadott. — Az öreg anyóka hamarosan jó vacsorát készített, közbe aztán beszélgettek, de Lajos egy szóval sem árulta el, hogy mi járatban van, pedig hiába titkolózott, az öreg anyóka belelátott szívébe.

Vacsora után az öreg néne jó puha ágyat vetett Lajosnak s biztatta, hogy már most csak feküdjék le.

Lajos úgy tett s csakhamar mély álomba merült.

Másnap reggel, hogy fölébredt, az öreg anyóka még egyszer megvendégelte s mielőtt utnak eresztette volna, azt mondta Lajosnak:

Amit tesesz, látja Isten;
Amit gondolsz, tudja Isten;
Nappal avagy éjjelen,
Reád vigyáz szüntelen.

Lajos megköszönte az öreg néne vendéglátását s tovább ballagott.

Ment, ment, mendegélt, hét nap, hét éjjel mindig ment, a nyolcadik nap elért egy házhoz.

Sötét volt már, a lába sem igen birta, az éhség is gyötörte, hát bezörgetett.

— Ki van künn? — hangzott ki a házból.

— Egy szegény vándor — felelte Lajos.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Álom.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Írta: Bors Margit.

Alighogy leugrottam a kocsiról, fehérbe öltözött ifjú lányka állt előttem s kezébe taposva mondá:

— De boldog leszel te még ma!

Két ur fogadott egy gyöngysorba, a milyennel egy fejedelemből is dicsekedhetnék. A fogadást te fogod eldönteni s bármelyikük legyen a vesztés, a gyöngy a tied lesz. De most jer, mert többet nem szabad elárulnom.

Ezzel karon fogott s beléptünk a villanyfényben uszó terembe, melyben a zene oly halkan játszott, mintha messze távolból jönnének csak a hangok. A dus aranyozásban uszó termék egész sora tárult elénk. A hölgyek szebbnél szebb öltözékei remek színpompát nyújtottak. Szinte káprázott a szemem a sok fényes ragyogástól.

S csodálatos, szívem mégis bus volt, Szemeimet csak felületesen futtattam át az elegáns tömegen, mert tudtam, hogy az az egy, ki engem érdekel, az a messze távolban van, már hetek óta. Valójában oly végtelen messze s gondolatban mégis mindig előttem.

— De miért is jöttem én ide? — gondolám magamban. — Persze apa úgy akarta s hogy mennyire tudja akaratát érvényesíteni, azt, sajnos, nagyon is megmutatta, mikor

Kázmért az Alföldre helyeztette, hogy »elfelejtsük« egymást. Szegény apa, abban az egyben nem teljesítjük az akaratodat. Mi és egymást elfelejteni! . . . De milyen különös volt ma apa. Eddig észre sem látszott venni halványságomat s ma egész meg volt döbbenve miatta. S milyen rég nem hallott gyengédséggel kérdezte:

— Hát igazán nem tudod elfelejteni Kázmért?

Mialatt mindez agyamon átvillant, a kis szőke tündér szinte repült velem a termeken keresztül.

Piciny sarokszobába értünk. A villanykörték itt mind halvány rózsaszín üvegből voltak, titokzatos homályba borítva mindent. Itt ott apró bársony kerevetek kis asztalkákkal álltak, mintha csak úgy oda szórta volna őket valaki. Az egyik sarokban nagylevelű pálmák között fehér márvány oszlopon Fortuna szobra állt a bőség szarujával kezében; előtte parányi zsámolyon Amor térdelt nyíllal kezében.

— Itt a boldogság honol — szólalt meg tündérem.

— Akkor számomra itt nincs hely, mert az távol van tőlem, — felelém én s a tova futó kis lány után akartam indulni, midőn még egy fájdalmas pillantást vetve a szobokra, egy élő alakot vettem észre.

Magas férfi támaszkodott az oszlophoz, szemeit felém irányítva. Haja egész ősz volt, szakállá szintén, mely majdnem egész arcát elborította. Csak a szemek, azok a szép barna szemek nem voltak öregek. Olyan mélyreha-

tóan és oly tüzzel csak egy pár szem tud nézni s ez az én Kázmérom sötét szeme. Lá-baim, minthagyökeret vertek volna meglepetésben. Megálltam s csak néztem azokba a csillagokba, a melyek mindjobban kezdtek ragyogni. Egy egész életet olvastam ki belőlök. Végre felocsudtam.

— Kázmér miért tette ezt? Elfelejtette, hogy bennünket szétválasztottak? És minek ez álhaj s ez a nagy szakáll, nem akarta, hogy felismerjem? Ezt elérni lehetetlen, mert ezeket a szemeket mindenkor megismerném. Milyen következtlen maga. Azt tanácsolta nekem, »ha nem tehetem meg azt, a mit akarok, akarjam azt, a mit megtehetek«. És maga most azt akarja, a mit nem tehet meg.

— Csalódom, mert a mit akarok, azt meg is tehetem — kiáltott mialatt ledobta parókáját. — Akarlak téged boldogítani s általában boldogítani halálig, te édes mindenem. — Ezzel karjaiba zárt s forró csókjai közt úgy éreztem, mintha hangosan verő szíve mindig az én nevémet dobogná.

— De atyám . . . — szóltam.

— Atyád — felelt egy hang, im átadja nászajándékodat, s nem tagadja meg tőletek, áldását. Fogadtunk Kázmérral. Én azt állítottam, hogy nem fogod fölismerni. De a szerelem győzött. Kázmér megnyerte legdrágább kincsemet, téged gyermekeim. — Ezzel atyám, ki a pálmák mögött rejtőzött el, előjött s remek fehér gyöngysort nyújtott felém.

— Hisz ezek könyök kiáltam és — felébredtem. Felébredtem, mert mindezt csak álmodtam.

— Mit akarsz? — kérdezték újra a házból.

— Éjjeli szállást — felelte Lajos.

Abban a pillantásban megnyílt az ajtó s Lajos egy szépséges, aranyhaju leányt talált magával szemben.

— Adjon Isten jó estét — köszöntötte Lajos az aranyhaju leányt.

— Fogadj Isten — felelte a leány — hát hova, meddig?

— Ha éjjeli szállást kapok, csak ideig.

— És ha nem kapsz?

— Akkor tovább megyek.

— No csak ne heveskedj annyira, hiszen célcodat még nem érted el s ha meg is lesz az a temételen sok arany, mig testvéreiddel osztzkodol, nem sok marad néked.

Lajos csak úgy hűledezett erre a beszédre. Persze, az aranyat szerette volna egymaga elkaparintani, mert a testvéreitől még a levegőt is sajnálta.

Az aranyhaju leány látta Lajos arcáról a hamisságot, de nem szólt semmit, hanem hamarosan jó vacsorát készített, közbe aztán beszélgettek, de Lajos úgy tagadta, mint a parancsolat, hogy mi járatban van, pedig hiába titkolódzott, az aranyhaju leányka szívébe látott.

Vacsora után az aranyhaju leányka jó, puha ágyat vetett Lajosnak s biztatta, hogy már most csak feküdjék le.

Lajos úgy tett s csakhamar mély álomba merült.

Másnap reggel, hogy fölébredt, az aranyhaju leányka még egyszer megvendégelte s mielőtt utnak eresztette volna, azt mondta Lajosnak:

Ki testvérét megcsalja,
Annak hasznát nem vallja;
Tűzzé válik kezében,
A pénz, minden ízében.

Lajos megköszönte az aranyhaju leányka vendéglátását és tovább ballagott.

Ment, ment, mendegélt, hét nap, hét éjjel mindig ment, a nyolcadik nap végre elért a fekete hegyhez s annak oldalában hamarosan a barlanghoz.

Lajos bement a barlangba, ment, ment, már azt kezdte hinni, hogy nem ér el a végéhez, végre megpillantotta az aranyakkal telt hordókat.

Mohón nyúlt az arany után, de abban a szempillantásban nagyot kiáltott. Amint kezével hozzá ért az aranyhoz, az menten párázszerű változott s megégette. Próbálta így, próbálta úgy, de biz az arany égette mindenfélekép.

Utoljára is nagy méregbe jött s otthagya a barlangot. Haza érve, testvérei már nagyon örültek a sok aranynak, de nagyot néztek, hogy Lajos elmesélte, mint égette az arany a kezét s hogy még csak mutatónak sem hozott haza.

— Tudjátok — szólt nagy haraggal — talán nem is igaz: arany az s édes apánk csak áprilist járat velünk.

— Elmegyek én — felelt most Béla — majd meglátom, mi igaz a dologból.

Másnap el is indult Béla, persze ő is abban sántikált, hogy a kincset mind magának kaparintsa, de biz ő sem járt nagyobb szerencsével.

Utoljára Gyszi indult el.

— Elmegyek most én — szólt Gyszi — s a jó Isten segítségével el is hozom a kincset, meg is osztom veletek testvériesen.

Ment, ment, mendegélt, hét éjjel, hét nap mindig ment, a nyolcadik nap elért egy házhoz.

— Ki van künn? — hangzott ki a házból, ahogy Gyszi megzörgette az ajtót.

— Egy szegény vándor — felelte Gyszi.

— Mit akarsz? — kérdezték újra a házból.

— A jó Isten nevében éjjeli szállást — felelte Gyszi.

Abban a pillantásban kinyílt az ajtó

s Gyszi egy öreg embert talált magával szemben.

Gyszi illedelmesen köszönt, aztán betért a házba. Az öreg ember hamarosan jó vacsorát készített, közbe beszélgettek. Gyszi őszintén elmondta, hova indul, hogy a két testvére hogyan járt s hogy most ő próbál szerencsét.

Az öreg embernek nagyon tetszett Gyszi őszintesége s hogy elköltötték a vacsorát, jó puha ágyat vetett s biztatta Gyszit, hogy már most csak feküdjék le.

Gyszi szót fogadott és hogy elvégezte esteli imádságát, csakhamar mély álomba merült.

Másnap reggel, hogy fölébredt, az öreg ember még egyszer megvendégelte s mielőtt utnak eresztette volna, azt mondta Gyszinak:

Bárhol vagy, ne feledd,
Hogy Isten van veled.

Gyszi azt mondta rá:

Bárhol legyek, nem feledek,
Hogy az Isten van én velem.

Ezzel Gyszi megköszönte az öreg ember szíves vendéglátását s Isten nevében tovább ballagott.

Ment, ment, mendegélt, hét nap, hét éjjel mindig ment, a nyolcadik nap elért egy házhoz.

— Ki van künn? — hangzott ki a házból, hogy Gyszi megzörgette az ajtót.

— Egy szegény vándor, — felelte Gyszi.

— Mit akarsz? — kérdezték újra a házból.

— A jó Isten nevében éjjeli szállást, — felelte Gyszi.

Abban a pillantásban kinyílt az ajtó, s Gyszi egy öreg-öreg néni talált magával szemben.

Gyszi illedelmesen köszönt, aztán betért a házba. Az öreg néni hamarosan jó vacsorát készített, közbe meg beszélgettek. Gyszi az öreg néni kérdéseire őszintén elmondta, hova indul, hogy a két testvére hogyan járt, s hogy most ő próbál szerencsét.

Az öreg néninek nagyon megtetszett Gyszi őszintesége, s hogy elköltötték vacsorájukat, jó puha ágyat vetett s biztatta Gyszit, hogy már most csak feküdjék le.

Gyszi szót fogadott és hogy elvégezte esteli imádságát, csakhamar mély álomba merült.

Másnap reggel, hogy fölébredt, az öreg néni még egyszer megvendégelte s mielőtt utnak eresztette volna, így szólt Gyszihez:

Amit tesesz, látja Isten;
Amit gondolsz, tudja Isten;
Nappal, avagy éjjelen,
Reád vigyáz szüntelen.

Gyszi azt felelte rá:

Isten látja lelkemet,
Legtitkosabb tettemet;
Ajkamon szent nevével,
Ébredek és alszom el.

Ezzel Gyszi megköszönte az öreg anyóka szíves vendéglátását s Isten nevében tovább ballagott.

Ment, ment, mendegélt, hét éjjel, hét nap mindig ment, nyolcadik nap elért egy házhoz.

— Ki van künn? — hangzott ki a házból, hogy Gyszi megzörgette az ajtót.

— Egy szegény vándor, — felelte Gyszi.

— Mit akarsz? — kérdezték újra a házból.

— A jó Isten nevében éjjeli szállást, — felelte Gyszi.

Abban a pillantásban kinyílt az ajtó, s Gyszi egy szépséges, aranyhaju leányt talált magával szemben.

Gyszi illedelmesen köszönt, aztán betért a házba. Az aranyhaju leány hamarosan vacsorát készített, közbe meg beszélgettek. Gyszi őszintén elmondta, hova indul, hogy a

két testvére hogyan járt, s hogy most ő próbál szerencsét.

Az aranyhaju leány nagyon megszerette Gyszit őszinteségeért, s hogy elköltötték a vacsorát, jó puha ágyat vetett s biztatta Gyszit, hogy most már feküdjék le.

Gyszi szót fogadott és hogy elvégezte esteli imádságát, csakhamar mély álomba merült.

Másnap reggel, hogy fölébredt, az aranyhaju leány még egyszer megvendégelte s mielőtt utnak eresztette volna, így szólt Gyszihez:

Ki testvérét megcsalja,
Annak hasznát nem vallja;
Tűzzé válik kezében,
A pénz minden ízében.

Gyszi erre így felelt:

Őszinteség s szeretet,
Boldogítja életemet.
Testvérimmel megosztom,
Az utolsó falatom.

Gyszi megköszönte az aranyhaju leányka szíves vendéglátását s Isten nevében tovább ballagott.

Ment, ment, mendegélt, hét nap, hét éjjel mindig ment, nyolcadik nap elért a fekete hegyhez, s annak oldalában hamarosan a barlanghoz.

Gyszi lement a barlangba. Ment, ment, már azt kezdte hinni, hogy nem ér el a végéhez, de végre is megpillantotta az aranyakkal telt hordókat. Gyorsan tele rakta zsebeit, hát uram fia, az a temételen sok arany mind bele fért. Ezzel visszafordult, s meg sem állt hazáig.

Othon kirakta a sok aranyat s az utolsóig megosztotta testvéreivel. Jutott mind-egyiknek épen három hordóval.

Gyszi most visszasietett az aranyhaju leányhoz és hogy elvette feleségül, nagyon, de nagyon boldogul éltek.

Ha meg nem haltak, tán még most is élnek.

*

Ha szót fogadtok apikának, anyikának, úgy a jövő szerdán ismét mesélek. A viszontlátásra kis olvasóim, pá! Isten legyen velünk.

Napirend 1901. március 28-án.

Naptár: csütörtök, márc. 28. — Róm. kath.: Szikszusz. — Prot.: Gedeon. — Görög-kel. (márc. 15.) Agáp. — Zsidó: Nisan 8. — Nap két 5 óra 31 perckor; nyugszik 6 óra 7 perckor. — Hold két 11 óra 39 perckor délelőtt; nyugszik 1 óra 55 perckor éjjel.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: szeles idő, hgyenkint csapadék várható.

Színház: A vöröskereszt-egylet hangversenye.

— (Idegen rendjelek.) A király megergedte, hogy komlós-keresztesi báró *Fejérváry* Imre, Baranya vármegye és Pécs szab. kir. város főispánja, a Schaumburg Lippe hercegi házi rend cserlombbal ékesített II. osztályu diszkeresztjét; *Dragonescu* Dömjén kir. tanácsos, pécsi pénzügyigazgató és *Tormay* Károly, Baranya vármegye alispánja, a Schaumburg Lippe hercegi házi rend II. osztályu diszkeresztjét, és *Stenge* Ferenc, a baranyavári járás főszolgabírája, a Schaumburg Lippe hercegi házi rend III. osztályu diszkeresztjét elfogadhasák és viselhasák.

— (A Pécsi Dalárda közgyűlése.) A mi hirneves Pécsi Dalárdánk tegnap este nyolc órakor tartotta évi rendes közgyűlését a belvárosi fiúiskolában levő helyiségében, melyre a működő tagok teljes számban megjelentek. *Preuss* Adolfot s *Salamon* József, kir. tan. tantelügyelőt is ott láttuk a zöld asztalnál. A gyűlésen maga az elnök, *Aidinger* János, kir. tanácsos, orsz. képviselő elnökölt, a ki üdvözölvén a megjelenteket a gyűlést megnyitja. Konstatálja, hogy a gyűlés kihirdetése alapszabályszerűleg történt s hogy a közgyűlés határozatképes. Majd felszólítja a dalegyesület első titkárát, *Haksch* Lajost, hogy ol-

vassa fel évi jelentését. A titkári jelentés eléggé mozgalmas képét festi a Pécsi Dalárda egy évi működésének. A dalárda megtartva az alapszabályszerű dalestélyeket, részt vett a kereszténység kilencszáz éves jubileumi ünnepségén, énekelt a gyűdi zaránkoklat alkalmából a püspöki misén, a Munkácsi Mihály-émléktábla leleplezésénél szintén közreműködött, a polgári kaszinó március idusán tartott hazafias ünnepélyén ugyancsak a Pécsi Dalárda énekelt s ezen kívül tartott egy humorisztikus estélyt is. Volt ennek a testületnek egy rendes és egy rendkívüli közgyűlése s nyolc választmányi gyűlése.

A dalárda működő tagjainak száma ötvenkettőre szaporodott fel, míg pártoló tagja száznál is több van. Sajnálattal emlékezik meg a jelentés Agh Timót dr. távozásáról, a mi valóságos veszteség a dalárdára nézve. A pénztári jelentésből kiemeljük, hogy a Pécsi Dalárda múlt évi bevétele 1917 korona 50 fillér volt s ezzel ellentétben a kiadása 2196 korona 45 fillér. A pénztári maradvány meg 401 korona 57 fillért mutat. A levéltáros jelentése szerint a hangjegyállomány 20 művel szaporodott. Az igazgatói jelentés szerint a dalárda értéktárgyainak leltára 4000 koronára becsülhető. Következett a tisztújító választás Salamon József, kir. tanfelügyelő korelnöksége alatt, miután a volt tisztikar leköszönt. A közgyűlés közfelkiáltással újból Aidinger János, kir. tanácsos, orsz. képviselőt választotta meg elnökül ez esetben a tizenhatalmas szor. Nemkülönbben egyhangulag választották meg a régi tisztviselőket is és ezek szerint alelnök lett Reberics Imre, I. karmester Hoffer Károly, II. karmester Simacsek Alajos, I. titkár Haksch Lajos, II. titkár Decleva Dénes, pénztáros Kisasszony Géza, igazgató Csukás Zoltán, levéltáros König Károly; a számvizsgáló bizottság tagjai Preuss Adolf, tiszteletbeli tag elnöke alatt Rozgonyi Bertalan és Pikler József lettek. Választmányi tagok a működő tagok közül: Herczenberger József, Kohárits Nep. János, Eötvös Gusztáv, Kiss József, Szigriszt Lajos, Egerszeghy Kálmán, Skolnik Géza és Schmidt Boldizsár. A pártoló tagok közül Ciglányi Béla, Salamon József, Szuly János, Majorossy Imre és Pintér Ferenc. Póttagok lettek a működők közül: Girardi József, Mihálovits Antal és Gebauer Antal, a kültagok közül Végh János. A választások megejtése után Reberics Imre indítványára a közgyűlés kimondja, hogy a Pécsi Dalárda, minthogy a folyó évben fennállásának negyvenedik évét érte el, az évfordulót jubilaris ünnepségekkel üli meg s egyben megbizta Haksch Lajos titkárt, hogy ez alkalomból a Pécsi Dalárda történetét megírja. A jubilaris ünnepségek programját a választmány fogja meghatározni. A jegyzőkönyv hitelesítésére az elnök Salamon Józsefet, Reberics Imrét és Dillmann Lajost kérve fel, az ülést berekeszti. A tagok lelkesen megéljenzik az elnököt s a gyűlés ezzel negyed tizenegy óra után véget ért.

(A rabsegélyző-egylet közgyűlése.) A Pécsi rabsegélyző egylet folyó évi április hó 14-én délelőtt tizenegy órakor tartja rendes évi közgyűlését a pécsi kir. törvényszéki palota polgári tanácstermében.

(Vizállások.) A m. kir. földmívelésügyi miniszterium vizrajzi osztályának legújabb keletű jelentései szerint a Duna felsővidékén még mindig zajlik a folyam, minek természetesen a még mindig tartó hideg időjárás az oka. Az alsó vidéken azonban a jégtáblák általános olvadása állt be, s ennek folytán helyenkint jelentéktelenebb áradás mutatkozik. — A Dráva állandóan egyforma vizmagasság mellett zajlik, de itt is már beállott az olvadás.

(Közutak javítása.) Dacára a télies időjárásnak, de bizva abban, hogy több utrontó havazásunk aligha lesz, megkezdik a napokban a vármegye területén szükségessé

vált utjavítást. Javítandó utak között vannak a szalántai, a siklós-trinitási és a rác-kozári közutak. Természetes, hogy sorra kerülnek még a többi és javításra szorult közutak is.

(Kivételes vásárhatárnap.) A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Somogy vármegye területéhez tartozó Mike községben a f. évi április hó 8-ra eső országos vásár ez évben kivételesen f. évi április hó 10-én tartassék meg.

(Elítélt francia borpancsoló.) Némely magyar borkereskedői körökben azt szokták hangoztatni, hogy Franciaországban a borhamisítást nem büntetik, sőt ez ott tiszteletreméltó foglalkozás, a mi miatt senkinek a hajaszála sem görbül meg. Ennek csattanó cáfolata az, hogy most Párisban egy Duval Alfréd nevű borkereskedőt borhamisításért hat hónapi fogságra ítélték s az ítéletet az összes vendéglőkben, hol az ő olcsó, de másfél év alatt 17 ezer kilogramm vegyszerrel hamisított borait mérték, valamint ötven ujságban saját költségén kihirdették. Ha Magyarországon is így bánnának a borpancsolókkal, hamarosan elmenne a kedvük ezeknek a — franciák dicséretétől.

(A szátkai gyilkos merénylet.) Lapunkban bővebben megírtuk azt a gyilkos merényletet, melyet Mayer Károly, szátkai főerdész ellen követett el valami elvetemedett orvvadász, belővén az ablakon át a főerdészre, kit a lövés combon talált. A sulyosan sérült főerdészhez Montenuovo herceg leküldte Récey egyetemi tanárt, hogy a főerdész sebét operálja. Az operációt végre is hajtották, de a főerdész életét még se lehetett megmenteni, mert az operáció után szívszélhűdésben meghalt. A gyilkos merénylő kilétét pedig még maig sem tudják megállapítani.

(Öt betörési kísérlet egy éjjel.) Szászvárott — mint levelezőnk írja — szombaton éjjel öt helyen kíséreltek meg betörést eddig még ismeretlen tettesek. Többek között a gyógyszerár ajtaját is fészegették s betörték az ablakot, de ekkor a tulajdonos felébredvén, elriasztotta őket. Végre az ötödik helyen be is hatoltak s elvittek egy csomó ruhát és kevés pénzt. Hogy kik voltak a vakmerő betörők, eddig még nem tudják.

(Halálozás.) Özv. Mihálovics Árpádné, szül. Krammoliny Gizella, életének 41 évében, Bonyhádon meghalt. Temetése ma délelőtt 10 órakor volt ugyanott nagy részvét mellett. Az elhalt özvegye volt Mihálovics Árpád, volt bonyhádi járásbírónak, ki régebben Pécsen is működött, mint aljárásbíró. — Steiner Vilma, a nőzárda iskola III. osztályu növendéke, zsenge életének 9-ik évében ma reggel elhunyt. Temetése holnap (csütörtökön) délután 4 órakor lesz a Teréz-utca 10. számú házból a budaikülvárosi temetőbe.

(Újabb postai értékjegy-füzetek.) Azon célból, hogy a közönség hosszabb időtartamra beszerezni szokott értékjegy készletét különös gondozás nélkül is a használatnak tisztán és épségben megőrizhesse, a már forgalomban levő 10, 24 és 35 filléres jegyfüzetekeken kívül — tekintettel a nyilvánult keresletre — a magánipar által előállított levelezőlapok bérmentesítésére alkalmas 4 filléres értékjegyeket tartalmazó füzetek is bocsátottak ki. Ezen jegyfüzetek védőlapja világoskék színű, egy-egy füzet 24 drb. levéljegyet tartalmaz s ára 98 fillér.

(Névmagyarosítás.) Günsberger Zoltán lengyeltóti illetőségű ugyanottani lakos vezetéknévénél Galamb-ra kért átváltozta-

tása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

(Felakasztotta magát.) Petermann György, pogányi lakos, tegnap délután 3 órakor lakószobájában felakasztotta magát. A pécsi járási szolgabíró részéről Forray Valér, tb. főszolgabíró és dr. Trixler Rudolf, járásorvos mentek ki ma délután a helyszínére, hogy az öngyilkosság ügyében a vizsgálatot foganatosítsák.

(Becsapott hitelezők.) Lapunk tegnap esti számában ily cím alatt közölt hírlünkben azt írtuk, hogy: a Frankfurter-féle fűszerkereskedésre elrendelt bűnügyi zárlatot a hitelezők biztosítása után a kir. ügyészség feloldotta. E közleményünkre vonatkozólag annak közlésére kértünk fel, hogy a zárlatot nem a hitelezők biztosítása folytán, hanem azért oldották fel, mert a zárlat elrendelésének már eredetileg sem lett volna helye.

(Az a bizonyos árok.) Azért aposztrofáljuk ezt az ominozus árkot ezzel a közismert jelzővel, mert már nem egyszer esett szó róla, az árok azonban rendületlenül tovább tátong, sőt még arra sem tartották érdemesnek, hogy valami gyöngye deszkát tegyenek rá átjáróul. Ott van ez az árok a szépen kiépült indóházhoz közel, szinte oly helyen, melyen okvetlenül el kell menni utasnak, kocsinak egyaránt. Tegnap estefelé is haladt arra egy kocsis, még pedig alaposan megrakva, aztán beleesett két kerekével az árokba. Szerencsére nagyobb baj nem történt, mint hogy a kocsis rakományostól felfordult. Mindazonáltal, tekintve, hogy esetleg sulyosabb baleset is történhetik, nem ártana ezt a disztelenkedő árkot betölteni.

(Orvvadászok.) A pécsi püspöki uradalom kárászi erdejében vasárnap délután orvvadászok garázdálkodtak. Hagyik János, magyar-egregyi körerdész, Nemes József erdőőrrel üldözésükre is indult s egyiküket el is fogták s elvevén tőle fegyverét, szabadon eresztették. — Az így lefegyverzett orvvadász társai azonban akkép boszulták meg magukat, hogy hétszer is le akarták löni buvóhelyükről az erdészt és az őrt, de szerencsére a sörétes lövések nem tettek a kiszemelt áldozatokban kárt. Az orvvadászokat most keresik.

(Sikeres Szalonka-vadászat.) Festetics Tasziló grófnak, akit egyéb előkelő tulajdonságain kívül, mintaszerűen kezelt vadászterületéről is nemcsak a hazai, de ugyancsak a külföld összes kiválóbb Nimrodjai ismernek, rendkívül sikerült vadásznája volt a minap, mikor is a gróf, a berzencei uradalomban, Somogy vármegyében, pár órai délutáni vadászatban 24, mondó huszonnégy drb erdei szalonkát és egy vad macskát lőtt egymaga. Ez a rendkívüli eredmény annál meglepőbb, mivel ez időtájt még mindenütt igen kevés volt a szalonka s még kevesebb a legfáradhatatlanabb vadászok zsákmánya is. Itt még megemlítjük, hogy az említett rövid, bár igen fényes eredményű vadászat alkalmával 31 drb. hosszú csőrűt vertek fel a hajtók pár óra alatt.

(Fölvétel a közös hadapródiskolába.) A budapesti császári és királyi gyalogsági hadapródiskola a jövő 1901/1902. iskolai évre a I. évfolyamba 90 növendéket vesz föl. Az iskola felsőbb évfolyamaiba csak akkor vesznek fel növendékeket, ha üresedés van. A IV. évfolyamba pedig senkit sem vesznek föl. Az összes fölvételi feltételeket tartalmazó füzet az iskola parancsnokságnál és Seidl L. W. udvari könyvkereskedőnél (Bécs, Graben 13. szám) 40 fillérért kapható. A kérvényeket legkésőbb augusztus 15-éig kell benyújtani a hadapródiskola parancsnokságánál.

— **(Nap- és holdfogyatkozások.)** Ebben az évben nem kevesebb, mint két napfogyatkozás és két holdfogyatkozás fogja mulattatni a föld kíváncsi lakóit. Ime a részletes jóslás: május 18-ikán teljes napfogyatkozás; november 11-ikén részletes napfogyatkozás; május 3-ikán és október 27-én holdfogyatkozás. Az egyik napfogyatkozás Közép-Európában is látható lesz.

— **(Képviselői beszámoló.)** Dr. Pichler Győző orsz. képviselő mult vasárnap megjelent választókerületében és Kölesden beszámoló beszédet tartott, melyet tetszéssel fogadtak. A képviselő a választók fölkérésére kijelentette, hogy az új választásra is elfogadja kerületében a jelöltséget. Levelezők szerint ebben a kerületben a kormánypárt Döry Pál alispánt akarja felléptetni.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a tettyei forrás vizszolgáltató képessége folyó hó 27-én reggel 4340 köbméter.

— **(Az indóház-ut rendezése.)** A városi közgyűlés ama határozata ellen, mely az indóház-ut rendezését kimondta s elrendelte, hogy a keramit és aszfalttársaságok felhivassanak árlejtésre, — nem érkezvén be felebbezés, a határozat most jogerőssé vált. A városi Tanács tehát legközelebb elrendeli a nyugati fasor kiirtását is és az aszfalt és keramit társaságokat megkeresik az árlejtésben való részvételre.

— **(Meghívó.)** A baranyavármegyei gazdasági egyesület évi rendes közgyűlését f. évi április hó 9-én d. u. 4 órakor Baranya vármegye székházának nagytermében fogja megtartani, a következő tárgysorozattal: Elnöki jelentés az egyesület multévi működéséről. 2. A fölülvizsgált mult évről szóló pénz-

tári számadás jóváhagyása. 3. A folyó évi munkaterv elfogadása. 4. A folyó évi költség-előirányzat helybenhagyása. 5. Az egyesületi ösztöndíj odaitélése. 6. A jegyzőkönyv hitelesítésére kő tag kiküldése.

— **(Új utcák.)** Szigriszt Lajos, kaposvári utcai lakos, kérvényt adott be a városi Tanácshoz, a petrezselyem- és nyil utcák összekötése végett új utcának nyitására; valamint ez új utcát a kaposvári-utcával összekötő másik utca nyitása tárgyában. Az építési bizottság ma foglalkozott a kérelemmel s egyelőre elrendelte a kaposvári- és petrezselyem-utcák felmérését és a Scitovszky-térhez arányos esésének megállapítását s csak ezek után hoz az ügyben érdemleges határozatot.

— **(Lopás a vasutnál.)** A mult héten ismét lopás történt az új-dombovári állomáson, de az éppen ott szolgálatot tevő csendőrség ügyessége folytán kézre került a veszedelmes tolvaj. Lutszer Zsigmond, egy bécsi divatáru cég tulajdonosa Pécs-felé volt utazóban, két értékes mintakollekciót tartalmazó bőröndjét átadta az egyik vasuti szolgának, aki azt a peronon levő egyik asztalra helyezte. Közvetlenül a vonat elindulása előtt vették észre, hogy az egyik kizakozott hiányzik. A csendőrség azonnal nyomozni kezdte a tolvajt és a gyanu egy ismeretlen ember felé irányult aki már néhány nap óta ácsorgott a állomáson és a lopás után eltűnt. A csendőrség egy vasuti alkalmazottal átment Kapos-Szekesőre, ahol a tolvajt Herner György mucsii illetőségű csavargó személyében el is fogták. Herner, aki több rendbeli lopás miatt még csak januárban került ki a váci fegyházból, beismerte a lopást, sőt rendkívül boszankodott, midőn megtudta, hogy a csinos bőröndben nem ékszerek, hanem női divatcikkék vannak. Nem elég, hogy csalódott, hát még rajta is kapják. Ez igazán pech. Herner nőül szándékozott és azért

követte el ezt a lopást, mert ékszereket velt a bőröndben, amelyeket értékesíteni akart. Persze a nőülés most egy kissé meg van zavarva, mert egyelőre a tamási kir. járás-bíróóság börtönében várja további sorsát.

— **(Egy közkut.)** A petrezselyem-utca közepe táján, a 12. vagy a 14. házszám előtt van egy közkut, a mely tegnap fél tizenegy óra tájban vagy fél óráig nyitva volt s csak úgy dült belőle a víz. Egy mámoros szőlőmunkás mulatta magát ezzel a kuttal s ha e sorok írója közbe nem lép, abból a közkutból még reggel is folyt volna a víz. Most van vizünk, de azért pazarolni nem szabad. Igen üdvös volna, ha az éjjeli rendőr-őrjáratok utba ejtenék a közkutakat s azokat is megnéznék, hogy mily állapotban vannak.

— **(Szorgalmas székkötő.)** Tegnap éjfél tájban az Incédy Dénes-utcában egy illuminált székkötő járt s torkaszakadtából kiabálta az ő különös akcentusával: széket ketni! Üzletet azonban nem csinált s bár széket nem kapott kijavításra, annál több átkot kapott bizonyára az utca lakóitól, a kiket a kiabálás háborgatott álmaikban. A berugásokat természetesen lehetetlenség megtiltani, de az ily csendháborgató éjjeli reklamirozást a jelen esetben a városház sarki rendőr, a ki bizonyára hallotta az ordítást, mert a távolság nem oly nagy, elnémíthatta volna.

— **(Elfogott tolvaj.)** A közelmúltban mi is megirtuk, hogy Sándor István, r.-petrei lakostól eddig ismeretlen tettesek hatvan korona készpénzt elloptak. A megindított nyomozás során most sikerült a tettest Klein Judit cselédleány személyében elfogni, ki feltűnő költségeivel vontta magára a figyelmet. A cselédleánynál megtaláltak még a pénzből húsz koronát, melyet visszaadtak a gazdának, a tolvajt pedig letartóztatták.

kiki a számára kijelölt időben — s ott intéztek el sokszor fontosabb közügyet, irodalmi, művészeti és társadalmi eseményt ép úgy, mint politikát.

Szóval az az idő, a mit századvégnek neveznek, a Sziv-dáma szalonjában elemében volt s őt magát szinte nélkülözhetetlenné tette.

Igaz ugyan, hogy asszony ismerőse kevés volt a Sziv-dámának, de minek is lett volna? Hiszen mind-egyiknek titkát tudta; a legfrissebb pletykák, a legérdekesebb titkok az ő szalonjában pattantak ki s így az asszonyok úgy se lehettek volna jóbarátai, csak ellenségei. Elég volt neki annyi asszony-ismerős, kikkel színházban, vagy hangversenyeken eltársalognak. Családias estélyekre úgy se ment volna el soha, nem vette be a vére azok merev szertartásosságát.

S így jobb is volt neki. Kivülállónak érezte magát a konvencionális szokásokon és tetszett is maga magának ebben a függetlenségben, melyet maga teremtett meg magának.

A hogy ott lapozgatja a kereveten hanyagul hátradőlve azt a diszkótésű könyvet, mindez gyorsan végig-röpül a fejében. De többször is gondolhatott már ilyen dolgokra, mert bizony nem sokáig foglalkozik velük, hanem megringatja egypárszor kéjes nyujtózás között magas, karcsu testét s aztán ruganyos szökéssel kel fel s türelmetlenül kiált ki a szalonon keresztül a konyha felé:

— Nina, kész-e már a vacsora?!

A konyhából visszafelé! az a pergőnyelvű, fiatal, szinte gyerekleány:

— Készen van; viszem is már.

jük már az előszobát, benne Fiórival, a zöldhasu, piros bőbitájú papagálylyal, a ki nagy ur. Azután a budoárt, az ő lágy, puhán kényelmes berendezésével. Ebből nyílik nagy, tágas szalon s mellette hálószobája jobbra, balra pedig egy kis ebédlő s abból nyílik a fiatal, pergőnyelvű, szinte gyerekleány birodalma, a konyha, az ő hozzátartozó mellékhelyiségeivel.

És ezekben mindenütt az a magas, karcsu asszony az ur.

Valamikor régen nem volt ily tágas, elegáns lakása. Mikor férjhez ment, az ő tizenhat esztendő s lányeszevel nem kereste még a kényelmet, a fényt, a pompát, csak azt, hogy asszony lehessen, még pedig uriasasszony, mert hát a szülei bizony nem voltak azok. Egyszerű csizmadiamester volt az apja, az anyja pedig szegény tudatlan asszony. De takarékosak voltak s a leányukkal tudtak bizony egy pár ezer forint hozományt adni, mikor azt elvette feleségül Kerekes Antal ur, a királyi járásbíróóság segédtelekkönyvvezetője. Méhes Irénből így lett Kerekes Antalné őnagysága; de bizony erre a titulusra ráment a derék csizmadiának minden pénze s hozzá még Kerekes Antal tekintetes ur nem is bánt jól a feleségével. Elhanyagolta, ő maga kártyázott, tivornyázott s mikor már nem volt az asszony pénzből egy krajcár se, akkor megütni-verní is kezdte a szegény kis menyecskét. Node a családások azt is megtanították s egy szép napon csak ott hagyta az urát s két esztendei házasság után visszament a szüleihez. Azok a jámbor öregek annyira a szivőkre vették leányuk boldogtalanságát, hogy rövid idő alatt mindketten felsiettek e siralom völgyéből a boldo-

vassa fel évi jelentését. A titkári jelentés eléggé mozgalmas képét festi a Pécsi Dalárda egy évi működésének. A dalárda megtartva az alapszabályszerű dalestélyeket, részt vett a kereszténység kilencszáz éves jubileumi ünnepségén, énekelte a gyűdi zarankokat alkalmából a püspöki misén, a Munkácsi Mihály-emléktábla leleplezésénél szintén közreműködött, a polgári kaszinó március idusán tartott hazafias ünnepélyén ugyancsak a Pécsi Dalárda énekelte s ezen kívül tartott egy humorisztikus estélyt is. Volt ennek a testületnek egy rendes és egy rendkívüli közgyűlése s nyolc választmányi gyűlése.

A dalárda működő tagjainak száma ötvenkettőre szaporodott fel, míg pártoló tagja száznál is több van. Sajnálattal emlékezik meg a jelentés Ágh Timót dr. távozásáról, a mi valóságos veszteség a dalárdára nézve. A pénztári jelentésből kiemeljük, hogy a Pécsi Dalárda múlt évi bevétele 1917 korona 50 fillér volt s ezzel ellentétben a kiadása 2196 korona 45 fillér. A pénztári maradvány meg 401 korona 57 fillért mutat. A levéltáros jelentése szerint a hangjegyállomány 20 művel szaporodott. Az igazgatói jelentés szerint a dalárda értéktárgyainak leltára 4000 koronára becsülhető. Következett a tisztújító választás Salamon József, kir. tanfelügyelő korelnöksége alatt, miután a volt tisztikar leköszönt. A közgyűlés közfelkiáltással újból Aidinger János, kir. tanácsos, orsz. képviselőt választotta meg elnökül ez esetben a tizennyolcadszor. Nemkülönbben egyhangulag választották meg a régi tisztviselőket is és ezek szerint alelnök lett Reberics Imre, I. karmester Hoffer Károly, II. karmester Simacsek Alajos, I. titkár Haksch Lajos, II. titkár Decleva Dénes, pénztáros Kisasszony Géza, igazgató Csukás Zoltán, levéltáros König Károly; a számvizsgáló bizottság tagjai Preuss Adolt, tiszteletbeli tag elnöke alatt Rozgonyi Bertalan és Pikler József lettek. Választmányi tagok a működő tagok közül: Herczenberger József, Koháris Nep. János, Eötvös Gusztáv, Kiss József, Szigriszt Lajos, Egerszeghy Kálmán, Skolnik Géza és Schmidt Boldizsár. A pártoló tagok közül Ciglányi Béla, Salamon József, Súly János, Majorossy Imre és Pintér Ferenc. Póttagok lettek a működők közül: Girardi József, Mihálovits Antal és Gebauer Antal, a kültagok közül Végh János. A választások megejtése után Reberics Imre indítványára a közgyűlés kimondja, hogy a Pécsi Dalárda, minthogy a folyó évben fennállásának negyvenedik évét érte el, az évfordulót jubilaris ünnepségekkel üli meg s egyben megbizsa Haksch Lajos titkárt, hogy ez alkalomból a Pécsi Dalárda történetét megírja. A jubilaris ünnepségek programját a választmány fogja meghatározni. A jegyzőkönyv hitelesítésére az elnök Salamon Józsefet, Reberics Imrét és Dillmann Lajost kérve fel, az ülést berekeszti. A tagok lelkesen megélezzik az elnököt s a gyűlés ezzel negyed tizenegy óra után véget ért.

— **(A rabsegélyző-egylet közgyűlése.)** A Pécsi rabsegélyző egylet folyó évi április hó 14-én délelőtt tizenegy órakor tartja rendes évi közgyűlését a pécsi kir. törvényszéki palota polgári tanácstermében.

— **(Vizállások.)** A m. kir. földmivélségi miniszterium vizrajzi osztályának legújabb keletű jelentései szerint a Duna felsővidéken még mindig zajlik a folyam, minek természetesen a még mindig tartó hideg időjárás az oka. Az alsó vidéken azonban a jégtáblák általános olvadása állt be, s ennek folytán helyenkint jelentéktelenebb áradás mutatkozik. — A Dráva állandóan egyforma vizmagasság mellett zajlik, de itt is már beállott az olvadás.

— **(Közütak javítása.)** Dacára a télies időjárásnak, de bizva abban, hogy több utrontó havazásunk aligha lesz, megkezdik a napokban a vármegye területén szükségessé

vált utjavítást. Javitandó utak között vannak a szalántai, a siklós-trinitási és a rác-kozári közutak. Természetes, hogy sorra kerülnek még a többi és javításra szorult közutak is.

— **(Kivételes vásárhatárnap.)** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Somogy vármegye területéhez tartozó Mike községben a f. évi április hó 8-ra eső országos vásár ez évben kivételesen f. évi április hó 10-én tartassék meg.

— **(Elítelt francia borpancsoló.)** Némely magyar borkereskedői körökben azt szokták hangoztatni, hogy Franciaországban a borhamisítást nem büntetik, sőt ez ott tiszteletreméltó foglalkozás, a mi miatt senkinek a hajszála sem görbül meg. Ennek csattanó cáfolata az, hogy most Párisban egy Duval Alfréd nevű borkereskedőt borhamisításért hat hónapi fogságra ítélték s az ítéletet az összes vendéglőkben, hol az ő olesó, de mástól év alatt 17 ezer kilogramm vegyiszerral hamisított borait mérték, valamint ötven ujságban saját költségén kihirdették. Ha Magyarországon is így bánnának a borpancsolókkal, hamarosan elmenne a kedvük ezeknek a — franciák dicséretétől.

— **(A szálkai gyilkos merénylet.)** Lapunkban bővebben megírtuk azt a gyilkos merényletet, melyet Mayer Károly, szálkai főerdész ellen követett el valami elvetemedett orvvadász, belővén az ablakon át a főerdészre, kit a lövés combon talált. A sulyosan sérült főerdészhez Montenuovo herceg leküldte Récey egyetemi tanárt, hogy a főerdész sebét operálja. Az operációt végre is hajtották, de a főerdész életét még se lehetett megmenteni, mert az operáció után szívszélhűdésben meghalt. A gyilkos merénylő kilétét pedig még maig sem tudják megállapítani.

— **(Öt betörési kísérlet egy éjjel.)** Szászvárott — mint levelezőnk írja — szombaton éjjel öt helyen kíséreltek meg betörést eddig még ismeretlen tettesek. Többek között a gyógyszerár ajtaját is fessegették s betörték az ablakot, de ekkor a tulajdonos felébredvén, elriasztotta őket. Végre az ötödik helyen be is hatoltak s elvittek egy csomó ruhát és kevés pénzt. Hogy kik voltak a vakmerő betörők, eddig még nem tudják.

— **(Halálozás.)** Özv. Mihálovics Árpádné, szüi Krammoliny Gizella, életének 41 évében, Bonyhádon meghalt. Temetése ma délelőtt 10 órakor volt ugyanott nagy részvét mellett. Az elhalt özvegye volt Mihálovics Árpád, volt bonyhádi járásbírónak, ki régebben Pécsen is működött, mint aljárásbíró. — Steiner Vilma, a nőzárda iskola III. osztályu növendéke, zsenge életének 9-ik évében ma reggel elhunyt. Temetése holnap (csütörtökön) délután 4 órakor lesz a Teréz-utca 10. számú házból a budaikülvárosi temetőbe.

— **(Újabb postai értékjegy-füzetek.)** Azon célból, hogy a közönség hosszabb időtartamra beszerezni szokott értékjegy készletét különös gondozás nélkül is a használatnak tisztán és épségben megőrizhesse, a már forgalomban levő 10, 24 és 35 filléres jegyfüzetekeken kívül — tekintettel a nyilvánult keresletre — a magánipar által előállított levelezőlapon bérmentesítésére alkalmas 4 filléres értékjegyeket tartalmazó füzetek is bocsátottak ki. Ezen jegyfüzetek védőlapja világoskék színű, egy-egy füzet 24 drb. levéljegyet tartalmaz s ára 98 fillér.

— **(Névmagyarosítás.)** Günsberger Zoltán lengyeltóti illetőségű ugyanottani lakos vezetéknevének „Galamb”-ra kért átváltozta-

tása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(Felakasztotta magát.)** Petermann György, pogányi lakos, tegnap délután 3 órakor lakószobájában felakasztotta magát. A pécsi járási szolgabírósrág részéről Forray Valér, tb. főszolgabíró és dr. Trixler Rudolf, járásorvos mentek ki ma délután a helyszínére, hogy az öngyilkosság ügyében a vizsgálatot foganatosítsák.

— **(Beccapott hitelezők.)** Lapunk tegnap esti számában ily cím alatt közölt hírlünkben azt írtuk, hogy: „a Frankfurter-féle fűszerkereskedésre elrendelt bűnügyi zárlatot a hitelezők biztosítása után a kir. ügyészség feloldotta.” E közleményünkre vonatkozólag annak közlésére kértünk fel, hogy a zárlatot nem a hitelezők biztosítása folytán, hanem azért oldották fel, mert a zárlat elrendelésének már eredetileg sem lett volna helye.

— **(Az a bizonyos árok.)** Azért aposztrofáljuk ezt az ominozus árkot ezzel a közismert jelzővel, mert már nem egyszer esett szó róla, az árok azonban rendületlenül tovább tátong, sőt még arra sem tartották érdemesnek, hogy valami gyöngye deszkát tegyenek rá átjáróul. Ott van ez az árok a szépen kiépült indóházhoz közel, szinte olyan helyen, melyen okvetlenül el kell menni utasnak, kocsinak egyaránt. Tegnap estefelé is haladt arra egy kocsi, még pedig alaposan megrakva, aztán beleesett két kerekével az árokba. Szerencsére nagyobb baj nem történt, mint hogy a kocsi rakományostól felfordult. Mindazonáltal, tekintve, hogy esetleg sulyosabb baleset is történhetik, nem ártana ezt a disztelenkedő árkot betöltetni.

— **(Orvvadászok.)** A pécsi püspöki uradalom kárászai erdejében vasárnap délután orvvadászok garázdálkodtak. Hagyik János, magyar-egregyi körerdész, Nemes József erdőőrrel üldözésükre is indult s egyiküket el is fogták s elvevén tőle fegyverét, szabadon eresztették. — Az így lefegyverzett orvvadász társai azonban akkép boszulták meg magukat, hogy hétszer is le akarták löni buvóhelyükről az erdészt és az őrt, de szerencsére a sörtes lövések nem tettek a kiszemelt áldozatokban kárt. Az orvvadászokat most keresik.

— **(Sikeres Szalonka-vadászat.)** Festetics Tasziló grófnak, akit egyéb előkelő tulajdonságain kívül, mintaszerűen kezelt vadászterületéről is nemcsak a hazai, de ugyyszólva a kölföld összes kiválóbb Nimrodjai ismernek, rendkívül sikertült vadásznapja volt a minap, mikor is a gróf, a berzencei uradalomban, Somogy vármegyében, pár órai délutáni vadászatban 24, mondó huszonnégy drb erdei szalonkát és egy vad macskát lőtt egymaga. Ez a rendkívüli eredmény annál meglepőbb, mivel ez időtájt még mindenütt igen kevés volt a szalonka s még kevesebb a legfáradhatatlanabb vadászok zsákmánya is. Itt még megemlítjük, hogy az említett rövid, bár igen fényes eredményű vadászat alkalmával 31 drb. hosszú csőrűt vertek fel a hajtók pár óra alatt.

— **(Fölvétel a közös hadapródiskolába.)** A budapesti császári és királyi gyalogsági hadapródiskola a jövő 1901/1902. iskolai évre a I. évfolyamba 90 növendéket vesz föl. Az iskola felsőbb évfolyamaiba csak akkor vesznek fel növendékeket, ha üresedés van. A IV. évfolyamba pedig senkit sem vesznek föl. Az összes fölvételi föltételeket tartalmazó füzet az iskola parancsnokságnál és Seidl L. W. udvari könyvkereskedőnél (Bécs, Graben 13. szám) 40 fillérért kapható. A kérvényeket legkésőbb augusztus 15-éig kell benyújtani a hadapródiskola parancsnokságnál.

— **(Nap- és holdfogyatkozások.)** Ebben az évben nem kevesebb, mint két napfogyatkozás és két holdfogyatkozás fogja mulattatni a föld kíváncsi lakóit. Ime a részletes jóslás: május 18-ikán teljes napfogyatkozás; november 11-ikén részletes napfogyatkozás; május 3-ikán és október 27-én holdfogyatkozás. Az egyik napfogyatkozás Közép-Európában is látható lesz.

— **(Képviselői beszámoló.)** Dr. Pichler Győző orsz. képviselő múlt vasárnap megjelent választókerületében és Kölesden beszámoló beszédet tartott, melyet tetszéssel fogadtak. A képviselő a választók fölkérésére kijelentette, hogy az új választásra is elfogadja kerületében a jelöltséget. Levelezőnk szerint ebben a kerületben a kormánypart Döry Pál alispánt akarja felléptetni.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a tettyei forrás vizszolgáltató képessége folyó hó 27-én reggel 4340 köbméter.

— **(Az indóház-ut rendezése.)** A városi közgyűlés ama határozata ellen, mely az indóház-ut rendezését kimondta s elrendelte, hogy a keramit és aszfalttársaságok felhivassanak árlejtésre, — nem érkezvén be felelkezés, a határozat most jogerőssé vált. A városi Tanács tehát legközelebb elrendeli a nyugati fasor kiirtását is és az aszfalt és keramit társaságokat megkeresik az árlejtésben való részvételre.

— **(Meghívó.)** A baranyavármegyei gazdasági egyesület évi rendes közgyűlését f. évi április hó 9-én d. u. 4 órakor Baranya vármegye székházának nagytermében fogja megtartani, a következő tárgysorozattal: Elnöki jelentés az egyesület múltévi működéséről. 2. A földművelésügyi múlt évről szóló pénz-

tári számadás jóváhagyása. 3. A folyó évi munkaterv elfogadása. 4. A folyó évi költség-előirányzat helybenhagyása. 5. Az egyesületi ösztöndíj odaitélése. 6. A jegyzőkönyv hitelesítésére két tag kiküldése.

— **(Uj utcák.)** Szigris Lajos, kaposvári utcai lakos, kérvényt adott be a városi Tanácshoz, a petrezselyem- és nyil utcák összekötése végett új utcának nyitására; valamint ez új utcát a kaposvári-utcával összekötő másik utca nyitása tárgyában. Az építési bizottság ma foglalkozott a kérelemmel s egyelőre elrendelte a kaposvári- és petrezselyem-utcák felmérését és a Scitovszky-térhez arányos esésének megállapítását s csak ezek után hoz az ügyben érdemleges határozatot.

— **(Lopás a vasutnál.)** A múlt héten ismét lopás történt az új-dombóvári állomásnál, de az éppen ott szolgálatot tevő csendőrség ügyessége folytán kézre került a veszedelmes tolvaj. Lutser Zsigmond, egy bécsi divatárú cég tulajdonosa Pécs-felé volt utazóban, két értékes mintakollekciót tartalmazó bőröndjét átadta az egyik vasuti szolgának, aki azt a peronon levő egyik asztalra helyezte. Közvetlenül a vonat elindulása előtt vették észre, hogy az egyik kék koffer hiányzik. A csendőrség azonnal nyomozni kezdte a tolvajt és a gyanú egy ismeretlen ember felé irányult aki már néhány nap óta ácsorgott a állomás és a lopás után eltűnt. A csendőrség egy vasuti alkalmazottal átment Kapos-Szekcsőre, ahol a tolvajt Herner György mucsii illetőségű csavargó személyében el is fogták. Herner, aki több rendbeli lopás miatt még csak januárban került ki a váci fegyházból, beismerte a lopást, sőt rendkívül boszankodott, midőn megtudta, hogy a csinos bőröndben nem ékszerek, hanem női divatcikkék vannak. Nem elég, hogy csalódott, hát még rajta is kapják. Ez igazán pech. Herner nőül szándékozott és azért

követte el ezt a lopást, mert ékszereket velt a bőröndben, amelyeket értékesíteni akart. Persze a nőülés most egy kissé meg van zavarva, mert egyelőre a tamási kir. járás-bíróság börtönében várja további sorsát.

— **(Egy közkut.)** A petrezselyem-utca közepe táján, a 12. vagy a 14. házszám előtt van egy közkut, a mely tegnap féltizenegy óra tájban vagy félóraig nyitva volt s csak úgy dült belőle a víz. Egy mámoros szőlőmunkás mulatta magát ezzel a kuttal s ha e sorok írója közbe nem lép, abból a közkutból még reggel is folyt volna a víz. Most van vizünk, de azért pazarolni nem szabad. Igen üdvös volna, ha az éjjeli rendőr-őrjáratok utba ejtenék a közkutakat s azokat is megnéznék, hogy mily állapotban vannak.

— **(Szorgalmas székkötő.)** Tegnap éjfeltájban az Incédy Dénes-utcában egy illuminált székkötő járt s torkaszakadtából kiabálta az ő különös akcentusával: széket ketni! Üzletet azonban nem csinált s bár széket nem kapott kijavításra, annál több átkot kapott bizonyára az utca lakóitól, a kiket a kiabálás háborgatott álmaikban. A berugásokat természetesen lehetlenség megtiltani, de az ily csendháborgató éjjeli reklamizást a jelen esetben a városház sarki rendőr, a ki bizonyára hallotta az ordítást, mert a távolság nem oly nagy, elnémíthatta volna.

— **(Elfogott tolvaj.)** A közelmúltban mi is megirtuk, hogy Sándor István, r.-petrei lakostól eddig ismeretlen tettesek hatvan korona készpénzt elloptak. A megindított nyomozás során most sikerült a tettest Klein Judit cselédleány személyében elfogni, ki feltűnő költségeivel vontta magára a figyelmet. A cselédleánynál megtaláltak még a pénzből húsz koronát, melyet visszaadtak a gazdának, a tolvajt pedig letartóztatták.

kiki a számára kijelölt időben — s ott intéztek el sokszor fontosabb közügyet, irodalmi, művészeti és társadalmi eseményt ép úgy, mint politikát.

Szóval az az idő, a mit századvégnek neveznek, a Sziv-dáma szalonjában elemében volt s őt magát szinte nélkülözhetetlenné tette.

Igaz ugyan, hogy asszony ismerőse kevés volt a Sziv-dámának, de minek is lett volna? Hiszen mind-egyiknek titkát tudta; a legfrissebb pletykák, a legérdekesebb titkok az ő szalonjában pattantak ki s így az asszonyok úgy se lehettek volna jóbarátai, csak ellenségei. Elég volt neki annyi asszony-ismerős, kikkel színházban, vagy hangversenyeken eltársalognak. Családi estélyekre úgy se ment volna el soha, nem vette be a vére azok merev szertartásosságát.

S így jobb is volt neki. Kivülállónak érezte magát a konvencionális szokásokon és tetszett is maga magának ebben a függetlenségben, melyet maga teremtett meg magának.

A hogy ott lapozgatja a kereveten hanyagul hátradőlve azt a diszkótésű könyvet, mindez gyorsan végig-röpül a fejében. De többször is gondolhatott már ilyen dolgokra, mert bizony nem sokáig foglalkozik velük, hanem megringatja egypárszor kéjes nyujtózás között magas, karcu testét s aztán ruganyos szökéssel kel fel s türelmetlenül kiált ki a szalonon keresztül a konyha felé:

— Nina, kész-e már a vacsora?!

A konyhából visszafelel az a pergőnyelvű, fiatal, szinte gyerekleány:

— Készen van; viszem is már.

jük már az előszobát, benne Fiórival, a zöldhasu, piros bóbitájú papagálylyal, a ki nagy ur. Azután a budoárt, az ő lágy, puhán kényelmes berendezésével. Ebből nyílik nagy, tágas szalon s mellette hálószobája jobbra, balra pedig egy kis ebédlő s abból nyílik a fiatal, pergőnyelvű, szinte gyerekleány birodalma, a konyha, az ő hozzátartozó mellékhelyiségeivel.

És ezekben mindenütt az a magas, karcu asszony az ur.

Valamikor régen nem volt ily tágas, elegáns lakása. Mikor férjhez ment, az ő tizenhat esztendő s lányeszevel nem kereste még a kényelmet, a fényt, a pompát, csak azt, hogy asszony lehessen, még pedig uriaszony, mert hát a szülei bizony nem voltak azok. Egyszerű csizmadiamester volt az apja, az anyja pedig szegény tudatlan asszony. De takarékosak voltak s a leányokkal tudtak bizony egy pár ezer forint hozományt adni, mikor azt elvette feleségül Kerekes Antal ur, a királyi járásbírósegédtelekkönyvvezetője. Méhes Irénből így lett Kerekes Antalné őnagysága; de bizony erre a titulusra ráment a derék csizmadiának minden pénze s hozzá még Kerekes Antal tekintetes ur nem is bánt jól a feleségével. Elhányagolta, ő maga kártyázott, tivornyázott s mikor már nem volt az asszony pénzéből egy krajcár se, akkor megütni-verní is kezdte a szegény kis menyecskét. Node a családások azt is megtanították s egy szép napon csak ott hagyta az urát s két esztendei házasság után visszament a szüleihez. Azok a jámbor öregek annyira a szivőkre vették leányuk boldogtalanságát, hogy rövid idő alatt mindketten felsiettek e siralom völgyéből a boldo-

— **(Tavaszi táncestély.)** A pécsi általános bormunkások szakegylete saját alapja javára április hó 8-án, husvét másnapján, a Scholz féle sörcsarnokban nemzetközi világ posta és tombolával egybekötött tavaszi táncestélyt rendez. Azon hölgy, ki ezen ünnepélyen legtöbb levelezőlapot elad, ugyszintén a ki legtöbbet kap, értékes jutalomban részesül. A zenét egy közkedvelt zenekar szolgáltatja. Belépti-díj: személyenként előre váltva 60 f., a pénztárnál 80 f., családjegy 1 k 60 f., a pénztárnál 1 k 80 fillér. Kezdeté este 8 órakor. Jegyek előre válthatók: Csapó István cukrászdájában, (Király-utca), Petrovics Dezső fodrászüzletében (Kálvária-u. 20.), Timár József (Ország-ut 85), Kreska Antal vendéglős (Gyár u. 7.) és a bizalmi férfiaknál. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és a helybeli munkáslapban nyugtáztatnak.

— **(Süppedő bányászlakások.)** A Dunagőzhajós Társaság bányatelepi bányászlakásai jelenlegi helyükön egyre jobban süppednek. A társaság tehát elhatározta, hogy az egész háztelepet fokozatosan a bányatelepi gesztenyésre áthelyezi. Egyelőre három földszinti tisztalakás építésére kértek engedélyt a városi Tanácstól, mely engedélyt a város építési bizottsága mai ülésében kiadatni javasolta is.

— **(A város építészeti bizottsága)** ma délután 3 órakor ülést tartott a városháza gazdasági tanácstermében Oberhammer Antal, helyettes gazdasági tanácsos elnöke alatt. Az ülésen jelen voltak: Rauch János főmérnök, Czirer Elek dr. tisztifőorvos, Littke József, Vaszary Gyula főkapitány, Krassnay Miklós, Zsolnay Miklós, Kindl Fe-

renc, Ruepprecht Nándor, Vidákovics György, Dobszay Antal, Hillebrandt Ferenc, Horváth Antal és Tiefenbacher Nándor. Az ülés Resch Jánosnak a temető-utca 33. szám alatt háromemeletes magtárba adott engedélyt; engedélyt kaptak továbbá különböző átalakításokra: Marusics József, mezőszél-u. 29.; Warschitz Károly, apáca-u. 10.; Kindl Ferenc, siklósi-ország-ut; Stepancsik Nándor, alsóbalokányi u. 1.; Kovács József hegyalja-u. 9/4.; Eizer János, makáralja-dűlő; Hampl István, ferenciek-u. 34.; Kempfner Lipót, siklósi u. 5.; dr. Zöld Sándor, Percel-u. 24.; Zombori Ignác, alsó-bánom-ut 1.; Papp József, Kossuth Lajos-u. 29.; Helmling Imre, bányatelepi ut 11.; Varga Ferenc, Majláth-u. 3.; Varga Mihályné, Klimó-u. 25. és Szücs János, alsó-purturia-utca 28. szám alatt.

— **(A második tél.)** Tolnáról írják lapunknak, hogy ott az idő egészen téliesre fordult. A hőmérő már harmadik napja a fagypontra áll s Boldogasszony napjára meg arra ébredtek, hogy mindent hóréteg borít. Toponár vidékén is hó esett tegnap s az idő is annyira lehűlt, hogy a hőmérő a fagypontra szállt alá; csak délben mutatott hat fok melege.

— **(Tolvaj házigazda.)** Rendszerint úgy szokott lenni, hogy a szállást kérő utas lopja meg vendégszerelő házigazdáját, az egyszer azonban fordítva történt a dolog, még pedig akként, hogy Keresztes Vince vándorló legény beállított a napokban estefelé Horgos István gazdálkodó portájára s éjjeli szállást kért, mit a gazda készségesen adott neki. Reggelre azonban a szállást kérő vándor ólegény arra a kellemetlen tapasztalatra ébredt, hogy mellette volt csomagját, ruháival és négyven korona készpénzével együtt ellopta valaki. Miután a házbéliek közül senki sem akart a

csomag eltűntéről tudni, a vándorló legény panaszt emelt a községi előjáróságnál, mely nyomban megindította a vizsgálatot. A megtartott házkutatás alkalmával aztán megtalálták a holmit a gazda ágya alatt. Most az iránt folyik a vizsgálat, hogy maga a gazda volt-e a tolvaj, vagy pedig a cselédek valamelyike?

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei.

1901. március 27. délután 2 órakor

Barometer (redukált) = 753.3 mm. (emelk.)

Hőmérsék = 4.5 °C.

> maximuma: 9.6 °C. } tegnapi.

> minimuma: 1.1 °C.

Párányomás: 4.3 mm.

Relatív nedvesség: 68. %.

Felhőzet: 7° Cu. SW.

Szélirány s erő: NE. 5. Harmatp. - † 3.2 °C.

Csapadék 24 órai: 4.7 mm. ○.

Száraz, derült, hűvös i. v.

Dr. Czirer.

Művészet, irodalom.

A vöröskereszt-egylet estélye.

Pécs, 1901. március 27.

Holnap (csütörtökön) este tündérest lesz a színházban. A vöröskereszt-egylet pécsi fiókja rendezi ott estélyét, melynek keretében minden egyesül, a mi művészi és gyönyörködött. Hadd szóljon azonban a műsor, a mely a kibocsájtott színlapok szerint a következő:

1. Nyitány „Hunyady László” operához Erkel Ferencről. Előadja a pécsi 52. cs. és kir. gyalogezred zenekara.

2. „Bravour változatok Mozart A. egy témája után” Adam A. tól. Énekli: Csurgay

gabb életbe, mely nem e földről való s a fiatal asszonyt egyedül hagyták.

No de azért nem esett ám az kétségbe. Akadnak mindig különben is az életben jó emberek, kik az elhagyottak pártját fogják. Akadt neki is valaki. Nem kisebb ur, mint a törvényszéki elnök, ki a megcsalt, kizsákmányolt fiatal asszonynak úgy nyújtott a bűnös urával szemben elégtételt, hogy rövid uton elcsapatta azt a hivatalából. A fiatal asszony pedig az ő jószívűségéből átkerült a törvényszéki kerület székhelyére s ott élt, mint hal a vízben. Az egykori ura sem esett azonban kétségbe mindezek felett; valamit értvén a muzsikához, felcsapott zongora-tanárnak és zeneleckék adásából tartotta fenn magát.

Ám ezek mind régen voltak. A törvényszéki elnököt, a jó, derék urat már régen megütötte a guta s mindazok, kik utána a szép Méhes Irénnek pártfogói voltak, elszéledtek, tovatűntek a szélrózsa minden irányában. Ő is visszatért a lánykori lakóhelyére, mert az is akkora várossá nőtte ki már magát, hogy bizony nem igen emlékeztek már az ő történetére. Csak az ura ne lett volna ott. De Kerekes Antal zenetanár ur bizony ott volt; bár nagyon a züllés felé indult már s az ital iránti szenvedélye miatt mindinkább kezdtek felmondani neki a leckeórákat a legjobb családok körében.

Legfőbb ideje volt tehát, hogy a szép Irén olyan foglalkozás után nézzen, a minél nem igen tekintenek már az idők tovatűnésére. Bár még mindig szép volt: inkább illett már be Irén mamának, garde des dames-nak, mint olyannak, ki szépségével maga vágyik hódí-

tani. És a nagy várossá fejlődött szülővárosa termékeny talajt nyújtott neki erre. Tartott szalont, adott estélyeket, hol fiatal és nem fiatal urak találkoztak össze s ő volt központja és intézője eme fiatal és nem fiatal urak szívbéli s anyagi ügyeinek egyformán. Persze emellett még mindig elég szép volt arra, hogy egy egy állandó rabot tartson maga mellett, ki előtt parancs volt az ő legkisebb sohajtása is.

És nem bívták másképp, csak „Sziv-dámá”-nak. És akik előkelőknek akartak látszani, a „Coeur dame” névvel kedveskedtek neki. S ő ezt szívesen is vette; sőt büszke is volt rá, hejh, mert hiszen jó sok szívbéli ügyet átélt ő, sokban volt aktív és passzív szereplő s bizony méltán megillette a „Sziv-dáma” elnevezés.

S miként a kártyajátékos, s ki a coeur dame-ra teszi fel összes pénzét, azonképen ő is a szivre spekulált; sziveket hódított, a mig tudott s szívügyekkel foglalkozott, mikor már érezte, hogy a sziveket meghódítani könnyebb, mint megtartani.

Igy lett ő a Sziv-dáma s így érte el éltének ama korszakát, mikor a nagy bérház emeletén kényelmes, puha, elegáns lézket tarthatott, hol ő volt az egyedüli ur s elt magánosságban, a kis gyerekleány cseléd és Flóri, a zöldhasu, pirosbóbitás papagaly társaságában.

Amaz időben minden második nap tartotta fogadó estéit. És voltak barátai, nemcsak tekintélyes városi és megyei urak, köztük maga a főkapitány és az alispán, de érettségi előtt álló diákok, jogászok és egyéb tagjai az aranyifjúságnak. A gyorsan felpezsdülő nagyvárosi élet mindenrangú szereplői találkoztak nála — természetesen

Adél urnó, a Pécsi Nemzeti Színház tagja, az 52. cs. és kir. gyalogezred zenekara kísérete mellett.

3. *„Asz egérke.”* Francia vígjáték egy felvonásban. Irta Des Roseaux.

SZEMÉLYEK:

Berta, fiatal özvegy — *Kalmár Piroska* urnó, a Budapesti Vigszínház tagja.

Albinos ügyvéd — *Nádasi József*, a Pécsi Nemzeti Színház tagja.

Egy hang — * * * Színhely egy francia vidéki város. Idő: jelenkor.

4. Tartini: *„Ördög-trilla,”* szonáta. Hegedűn előadja: *Opris Valéria* urnó, zongorán kíséri *Fligl József*.

5. *„Esredes vagy hadnagy.”* Monolog, franciából fordította Goth Sándor. Előadja: *Kalmár Piroska* urnó, a Budapesti Vigszínház tagja.

6. Schubert: *„Impromptu.”* (as dur.) Zongorán előadja: *Fligl József*.

7. *„A jó és rossz angyal.”* Előkép Zichy Mihály festménye után.

Alapeszméje és szereplői:

A harci zaj vérbe fult. Üszkös romok között a feldult családi boldogság zokogása hallik a harcban elesett hőz özvegyének (*Piatsek Virginié* urnó) ajkairól, a ki fájdalomában átéli az emberiség háboruinak összes kínjait és megátkozta a szemei előtt feltűnő és most diadalmamórában a harc zászlóit lobogtató rossz angyal (*Littke Lőrincné* urnó), a kivel szemben a jó angyal, a béke géniusza (*Komposcht Anna* urnó), Krisztusra. (Németk Károly ur) a szeretet Istenére mutatva, mintha azt hirdetné a gyászolóknak és a harctéren szenvedő sebesülteknek (*Andretszky József*, *Csernics Jenő*, *Czvetkovits Lajos*, *Dragonscu Titus*, *Fekete Jenő*, *Fischer Ferenc*, *Haines Elemér*, *Hoffmann Lajos*, *Kammermayer István*, *Kerbolt Dániel*, *Nagy Pál*, *Piatsek Emil*, *Piatsek Zoltán*, *Pintér János*, *Szuly Jenő*, dr. *Sárkány Ármán* és ifj. *Zelesny Károly*), bár annyi tesvérirtó harc után most újra megtagadtatok, küldök nektek lelketől ihletett hősnőket (*Danzer Miksáné* és dr. *Kelemen Mózesné* urnók), a kik legyőzve a harc rombolása felett érzett iszonyat borzalmait, behegesztik a vizsály-ütötte sebeket és az emberiség keblét az örök béke vágyaival töltik el,

Helyárak: Páholj 12 kor., erkélyülés I. sor 2 kor. 80 fill., a többi sorok 1 kor. 60 fillér; zsölle 0 sor 2 kor. 80 fill., I—IV. sorok 2 kor. 40 fill., támlásszék 2 kor. Másodemeleti ülőhely I. sor 1 kor. 20 fill., II és III. sorok 1 kor., a többi sorok 80 fill., állóhely 80 fill., állóhely, földszinti állóhely 1 kor., diák- és katonajegy 80 fill., karzati állójegy 50 fillér.

Jegyek az előadás napja déli 12 órájáig előre válthatók: *Domján* Izidor könyvkereskedésében.

Esti pénztárnyitás fél 7 órakor. *Kezdeti esti fél 8 órakor.*

A jótékony célra teendő kegyes adományok és felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hirtalpig nyugtáztatnak.

Jegyek a földszintre még kaphatók, de már csak csak csekély számban s így mindenki saját érdekében teszi, ha előre igyekszik helyét biztosítani a holaapi tündérestre.

○ **Kis mama.** *Tapolcai Dezső*, a Vigszínház rokonszenves és tehetséges művésze vendégszerepel most ismét nálunk. Míg or multkoriban itt volt nálunk s játszott nekünk, a színházi közönség megszerette kitűnő alakításaiért és erre emlékezett vissza tegnap is, mikor oly szép számmal megjelent a nézőtérren. Nem telt meg a színház, de igen szép publikum volt együtt, a mely sokat tapsolt a vendégművésznek s a mi színészeink közül különösen *Kende Paulának*. Mi ismerjük már a *„Kis mamá”-t* jól s elmondhatjuk, hogy kitűnő előadásban láttuk mindannyiszor, a tegnapiról sem mondhatunk mást. Mégis meg-

látszott a rendezésen *Tapolcai Dezső* simító keze. A mi *Tapolcai Dezső* alakítását illeti, kétségen kívül kitűnő alakítás volt, a mely mindenekelőtt az önállóság bélyegét viseli magán. Biztos kezekkel markol bele a helyzetekbe, hogy azt a maga és a darab előnyére kiaknázza s ez mindig sikerült is neki. Figyelmet érdemelnek találó arcjátéka s szavaival összhangzó mozdulatai, a melyekkel a szöveget kézzel foghatóvá teszi. Finoman distinguálja az egymást érő jeleneteket s mindegyik pillanatnak megadja a maga jelentőségét. Tegnap is közvetlen volt s ezzel ismét nagy hatást ért el nálunk. Valahányszor megismételik ezt a darabot, különös dicsőréttel kell megemlékeznünk *Kende Pauláról*, a kinek a címszerep a legjobb alakításai közé tartozik. Az utolsó felvonásbeli énekszámát tegnap is megújráztatták. Helyén volt a többi szereplő is. *Simon Mariska* és *Vágó Béla* tegnap is oly kitűnőek voltak, mint első este, *Rajs, Komlóssy Ilonka*, *Agh Ilona*, *Füredy* s a többiek is mind elősegítették a darab sikerét. (C.)

○ **Bucsufellépések a színháznál.** Virág vasárnapján lesz színházunkban az utolsó előadás. Hétfőn még a karszemélyzet tartja jutalomjátékát és aztán bezárulnak a nagy hétre a színház kapui. Husvét vasárnap már az új társulat mutatkozik be a pécsi közönségnek. Színészeink pénteken kezdik meg a bucsuzkodást. Első este *Rajs Ödön* és *Jeszenszkyne* játszanak utoljára, mely alkalommal Herceg Ferenc kitűnő történeti darabja, *„Ocskay brigadéros”* kerül színre, a címszerepben *Rajs Ödön*nel, a ki legmaradandóbb sikerét aratta ebben a szerepében. Ugyanakkor *Jeszenszkyne* mint *Tisza Ilona* vesz bucsut a közönségtől. *Komlóssy Ilonka*, *Kende Paula* és *Füredy Gusztáv* szombaton játszanak utoljára, *Pailleron* kitűnő vígjátékában, a *„Szikrá”-ban*, melyet már évek óta nem adtak színpadunkon. A szombati este különösen fényesnek ígérkezik, mert színházunk két legkedveltebb törzstagja bucsuzik a közönségtől. *Kende Paulának* és *Komlóssy Ilonkának*, a mi nagytehetségű naiváinknak, kitűnő szerepet juttatott az igazgatóság az utolsó előadásra. A darab egyetlen férfiszerepét *Füredy Gusztáv* játsza. Vasárnap este *Csurgay Adél* énekel utoljára a *„Traviatá”-ban*, a kiváló primadonna innen Brassóba megy a társulattal és őszszel visszalép a magánéletbe.

○ **Cimbalmozók figyelmébe.** A *„Cimbalom Szalon”* ez évi február és március havi füzetei a következő válogatott átiratokkal lepte meg előfizetőit. *A február havi füzet tartalma:* 1. Ereszkedik le a felhő. 2. Eresz alatt fészkel a fecske. 3. Hogyha titkolt könnyeimből... 4. Havasi kürt. 5. Az első szerelem (polka franc.) *A március havi füzet tartalma:* 1. Fáj a szívem, teher nekem. 2. Messze földön. 3. Nem gyilkoltam. 4. Uram, uram, bíró uram. 5. Románc, Nádor Gyulától és 6. Eredeti kuruc-ábránd részben az Ocskay brigadéros legszebb zenéjéből összeállítva. Előfizetési ára negyedévenként 3 kor.; egyes szám ára 1 kor. 20 fillér. Előfizethetni legelőszérűbben postautalványon a Cimbalom Szalon kiadóhivatalában Budapest, Károly-körut 8. sz.

○ **Műrekek az iskolákban.** Hogy a lelkeskedő papság az iskolák falait műrekekkel díszíthesse, megszereztük a következő, közel méter nagyságu képeket: *Velasques: „Jézus a keresztfán.”* *Rafael: „A szeplőtelen.”* *Dachwandan: „Jézus szive”* és *„Mária szive.”* *Schönherr: „Jézus a kisdedek közt.”* — E műrekek darabja 8 korona, gyönyörű arany rámban 28 korona. Minden öt példány után a hatodikat ingyen küldjük s kérjük a vasut, v. hajóállomás pontos jegyzését. Szent Misiók Gondnoksága Budapest. II. Kapucinus-zárda.

○ **Érdekes olvasó könyvek.** *Sirisaka* Andor lapunk útján tudatja a t. olvasó közönséggel, hogy a saját szerkesztésében és kiadásában megjelent munkái közül az alábbi

három művét — miután nyomdászával már teljesen leszámolt — fél árban küldi bérmentve. Munkái ezek: 1. *„Magyar Köszmondások Könyve”* (22 iv, 352 oldal) 4 kor. helyett 2 kor. — 2. *„A köszmondásokról”* Tanulmány (4 iv, 64 oldal) egy kor. helyett 50 fillér. — 3. *„Anyósok Könyve”* Humorisztikus, szatirikus anyós-tárgyu apróságok mulatságos és tanulságos gyűjteménye. Temérdek keppel, százannyi élccel. (12 iv, 192 oldal) Füzve 2 kor. helyett 1 kor. Diszpéldány 4 kor. helyett 2 kor. — Megrendelési cím: *Sirisaka Andor, Bogdása* (Baranya-megyében.)

Törvénykezés.

§ **Sebes hajtás.** *Drexler Fülöp*, most pogányi lakos, állott ma a kir. törvényszék előtt. A múlt év szeptember havában egyik nap déli harangszókor, mikor a gyári munkások épen kijöttek a Zsolnay-gyárból, a felső-vámház-utcában sebesen hajtott végig, lévén ő akkor itt téglafuvaros. Előtte egy másik kocsi ment sebes vágatásban. *Gerenda Rezső*, tizenhatéves gyári festő gyerek át akart menni az utcán, miközben a vádlott kocsija elütötte s pedig oly szerencsétlenül, hogy combcsonttörést szenvedett, a mely sérülés gyógyulása tíz heti időt vett igénybe. A kir. törvényszék gondatlanságból okozott súlyos testi sértés vétségében mondta ki *Drexler Fülöpöt* bűnösnek, a miért is tizennégy napi fogházra és behajthatatlanság esetén egy napi fogházzal helyettesíthető tíz korona pénzbírságra ítélte. Ugy a vádlott, mint a kir. ügyész az ítéletben megnyugodtak s így az ítélet jogerős.

T a n ü g y.

)(**Pályázat a Salamon-öztöndíjra.** A *„baranyamegyei tanítótestület”* az általa létesített *Salamon József ösztöndíjra* ezzel pályázatot hirdet. Pályázati feltételek: 1. Az ösztöndíj einyeréseért folyamodhatnak felekezeti különbség nélkül a pécsi és baranyavármegyei nepoktatási tanintézetekben működő vagy működött tanítók és tanítónők fia, vagy leány gyermekei, kik az ország valamely felső nép- és polgári-iskolájába, felsőbb leányiskolájába, tanító- és tanítónő-képző-intézetbe, továbbá reáliskolába, gimnáziumba, vagy más középiskolába, mint rendes tanulók járnak és jó magaviselet mellett tanulmányaikban is jó előmenetelt tanúsítanak. 2. A pályázók kérvényeiket (a gyermek helyett a szülő) 1901. évi május hó 30 ig a *„Baranyamegyei Tanítótestület”* elnökénél, *Reberics Imre* urnal nyújtásák be. A kérvényhez melléklendő a születési és utolsó iskolai bizonyítvány, a folyó tanév időszaki értesítője és az annak igazolására szolgáló okmány, hogy a szülők egyike Pécsen vagy Baranyamegyében a nepoktatási intézetben mint tanító működött vagy működését itt fejezte be.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése március 27 én. (A *„Pécsi Figyelő”* eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén *Percel Dezső* elnökléte alatt folytattak az *Adria* szerződésének tárgyalását.

Molnár Jenő a javaslatot a közlekedési bizottsághoz utasítottatni kívánja. Ezenesetben az ellenzék szakaszonként fog vitát kezdeni. A szerződés azért sürgős, mert az *Adria* tíz millióra akarta felemelni az alaptőkét; de a bíróság elutasította. Olvassa a szerződést.

Elnök felszólítja, hogy ne olvasson.

Melnár Jenő kijelenti, hogy bizonyítani akarja, miszerint a szerződést felbontani nem lehet. Végül határozati javaslatot nyújt be, mely szerint míg a miniszter meg nem mondja,